

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: A. K.**, zastoupena JUDr. Emilií Vánovou, advokátkou, se sídlem Slezská 108, Praha 3, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti:** Městská část Praha 11, se sídlem Ocelíkova 672, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 38 Ca 11/2002 - 62 ze dne 25. 11. 2003,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2003, č. j. 38 Ca 11/2002 - 62, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru výstavby, ze dne 12. 11. 2001, č. j. MHMP - 49938/2001/VYS/Ca/Be, jímž bylo změněno rozhodnutí Místního úřadu Městské části Praha 11, odboru výstavby, ze dne 29. 11. 2000, č. j. OV/459/00/Sch, o povolení užívání obytné místnosti s lodžii rodinného domku č. p. x, umístěného na pozemku

č. parc. x a parc. č. x v k.ú. Ch., při ul. P. V., P. 4, tak, že se nahrazuje slovo nástavba slovem přístavba a vypouští se podmínky č. 1 a č. 2.

Městský soud vyšel při svém rozhodování z toho, že v průběhu stavby R. Š. došlo ke změně spočívající v nahrazení sloupu jako podpůrného prvku lodžie vyzdáním části štitové stěny. Původně zamýšlený sloup sice nebyl postaven, neboť by jeho základy zasahovaly do pozemku a oplocení stěžovatelky, ale výsledné řešení nejméně narušilo práva stěžovatelky, vyplývající z vlastnictví sousedního pozemku. Vzhledem ke změně, resp. upřesnění projektové dokumentace ze dne 5. 1. 2000, bylo proto možno přisvědčit závěru stavebního úřadu, že stavba byla postavena podle schválené projektové dokumentace. Ostatně tato změna byla při kolaudačním řízení s rozšířením okruhu účastníků hodnocena jako nepatrná odchylka. Stavba nezasahovala do pozemku stěžovatelky a skutečnost, že je umístěna na hranici není v rozporu se stavebním povolením a povolenou výjimkou z odstupové vzdálenosti. Stěžovatelka konečně proti rozhodnutí o stavebním povolení a povolení výjimky z odstupové vzdálenosti stavby ani nepodala odvolání.

Městský soud neshledal, že by změnou pojmů nástavba na přístavbu v žalobou napadeném rozhodnutí došlo ke zkrácení práv stěžovatelky, protože šlo o upřesnění a správné zařazení stavby. Odvolací správní orgán správně označil změnu jako přístavbu, neboť došlo k půdorysnému rozšíření obytné plochy domu nad garáží a nikoliv garáže. Tato přístavba je pak provozně propojena jen s domem mimo prostor garáže. Nejde však o rozšíření stavby nad rámec stavebního povolení, ale pouze o upřesnění označení této změny. Přístavba je propojena s domem v úrovni 2. nadzemního podlaží, což je patrné z projektové dokumentace. Pokud je ve stavebním povolení uvedeno, že nová část stavby bude propojena s domem v 1. nadzemním podlaží, ačkoliv je fakticky propojena v 2. nadzemním podlaží, jde o chybnou formulaci ve stavebním povolení, jež byla odstraněna v napadeném rozhodnutí.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku městského soudu, jež se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatelka odmítla závěry tohoto soudu, pokud dospěl k tomu, že žaloba není opodstatněná.

Stěžovatelka namítla, že nemůže souhlasit se závěry městského soudu, který konstatoval, že pokud nepodala odvolání proti rozhodnutí o povolení výjimky z odstupové vzdálenosti stavby a proti rozhodnutí o povolení stavby, musela se s nimi ztotožňovat. Je skutečností, že odvolání proti těmto rozhodnutím nepodala. Důvod nepodání odvolání však spočíval v tom, že nástavba podle těchto rozhodnutí neměla být takových rozměrů, aby zasáhla hranici jejího pozemku. Pokud by nebyla uvedena v omyl, rozhodně by proti nim podala odvolání.

Stěžovatelka v průběhu stavby vznášela námitky proti rozsahu stavby, ale marně. Upozorňovala na skutečnost, že původní odstupová vzdálenost předmětné stavby od jejího pozemku činila cca 1,6 m, ale nyní probíhá na hranici pozemku. Požadovala proto, aby byly porovnány stavební plány a stavební rozhodnutí předchozí, ale tomuto požadavku nebylo vyhověno, aniž byl takový postup odůvodněn. Za tohoto stavu proto nemá oporu v důkazním řízení závěr městského soudu, že neprokázala rozšíření stavby R. Š. Jelikož rozhodnutí o povolení výjimky z odstupové vzdálenosti nebylo vydáno v souladu se zákonem, nemohla být vydána v souladu se zákonem ani rozhodnutí navazující, tj. stavební povolení, kolaudační rozhodnutí, rozhodnutí odvolacího správního orgánu, ani rozhodnutí městského soudu.

Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební, v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na své vyjádření k obsahu podané žaloby s tím, že napadený rozsudek městského soudu je správný.

Osoba zúčastněná na řízení, Městská část Praha 11, v písemném vyjádření ke kasační stížnosti rovněž odkázala na své vyjádření, které již učinila v řízení u městského soudu a též považuje rozsudek tohoto soudu za správný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek městského soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 38 Ca 11/2002 - 62, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud, který rozhoduje o kasační stížnosti proti napadenému usnesení městského soudu, vychází z toho, že i v řízení o kasační stížnosti se kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, která má charakter předpisu právního a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného soudního rozhodnutí byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Ve světle toho, co bylo uvedeno, přezkoumal Nejvyšší správní soud námitku stěžovatelky, v níž jednak brojí proti zákonnosti rozhodnutí Místního úřadu Městské části Praha 11, odboru výstavby, ze dne 28. 4. 1999, č. j. OV/3300/98/Sch, a rozhodnutí ze dne 24. 5. 1999, č. j. OV/2635/98/Sch, a jednak tvrdí, že nástavba neměla být takových rozměrů, aby zasáhla hranici jejího pozemku.

Prvním rozhodnutím ze dne 28. 4. 1999 byla na základě žádosti R. Š. povolena výjimka z ustanovení § 43 odst. 3 vyhlášky č. 5/1979 Sb. Národního výboru hlavního města Prahy, týkající se odstupové vzdálenosti navrhované nástavby na garáži rodinného domu č. p. 1055, jež leží na hranici pozemku č. parc. x a č. parc. x v k. ú. Ch.. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je konstatováno, že tyto pozemky nejsou zastavěny a umístěním nástavby na hranici pozemku nemůže dojít k zastínění, ani jinému omezení vlastnických práv na pozemku č. parc. x, protože tento pozemek začíná až za hranicí stavby a ve stěně na hranici pozemku nebudou žádná okna. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 5. 1999, aniž některý z účastníků podal odvolání.

Druhým rozhodnutím ze dne 24. 5. 1999 pak bylo vydáno R. Š. stavební povolení k nástavbě nad garáží č. parc. x, č. parc. x, materiálově a rozměrově přizpůsobené stávající zástavbě ve stěně na hranici pozemku bez oken s propojením nástavby a stávajícího domu v 1. nadzemním podlaží. V odůvodnění je rovněž mimo jiné konstatováno, že navrhovaná nástavba na garáži rodinného domu č. p. 1055 leží na hranici pozemků č. parc. x a č. parc. x v k. ú. x. Také toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 6. 1999 bez odvolání účastníků řízení.

Stavba R. Š. se nachází na pozemku č. parc. x v k. ú. Ch., který je v jejím vlastnictví. Skutečnost, že stavba nezasahuje do pozemku stěžovatelky byla zjištěna na místě samém odvolacím správním orgánem dne 14. 6. 2001, kde odvolací správní orgán konstatoval, že stavba byla dokončena v souladu se změnou ze dne 5. 1. 2000, zakreslenou Ing. arch. J. G.. Jestliže byla totiž stavba takto dokončena, nemohla zasahovat podle dokumentace i skutečnosti do pozemku stěžovatelky. Ostatně ani tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti, že „nástavba neměla být takových rozměrů, aby zasáhla hranici mého pozemku“, „měla jsem skutečně za to, že se mně stavba, resp. mého pozemku nebude dotýkat“ a zejména, že „původní odstupová vzdálenost předmětné stavby od hranice mého pozemku činila cca 1,6 m ... a nyní probíhá po hranici mého pozemku“ vůbec nesvědčí o zásahu stavby do pozemku stěžovatelky. Stěžovatelka tedy v kasační stížnosti netvrdí zásah stavby do svého pozemku, ale toliko to, že je na hranici tohoto pozemku. V této souvislosti je pak třeba poukázat na písemné vyjádření R. Š. ze dne 21. 1. 2001 k odvolání stěžovatelky a přednes jejího zástupce při jednání dne 2. 4. 2001, kteří tvrdí pouze souběh stavby s plotem stěžovatelky v délce 64 cm a odstupem 24 cm. Nelze také přehlédnout fakt, že stěžovatelka v případě nesouhlasu s povolenou výjimkou z odstupové vzdálenosti a vydaným stavebním povolením mohla napadnout obě uvedená rozhodnutí odvoláním, což neučinila, která tak nabyla právní moci. Z obou rozhodnutí přitom vyplývá skutečný stav v době jejich vydání a nelze proto ani hovořit o omylu, do něhož byla stěžovatelka dle svého tvrzení v kasační stížnosti uvedena. Městský soud pak správně dodal, že pokud se stavba nachází na hranici pozemku stěžovatelky, není to ani v rozporu s pravomocnou výjimkou z odstupové vzdálenosti a ani se stavebním povolením.

Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnou ani námitku stěžovatelky stran rozsahu stavby.

Je skutečností, že stěžovatelka v průběhu řízení požadovala, aby byly porovnány stavební plány a stavební rozhodnutí předchozí a nynější, jak o tom svědčí protokol z ústního jednání ze dne 23. 4. 2001. Odvolací orgán však k prověření námitek stěžovatelky stran rozsahu stavby R. Š. zvolil místní šetření, které konal dne 14. 6. 2001. Při tomto šetření bylo zjištěno, že stavba byla dokončena v souladu se změnou ze dne 5. 1. 2000, zakreslenou Ing. arch. J. G. ve výkresu skutečného provedení stavby. Skutečný stav stavby nebyl ani v rozporu s vydaným stavebním povolením a rovněž nebylo zjištěno, že by došlo ke změně stavby nad rámec stavebního povolení. Stejně tak nebylo zjištěno, že by stavba zasahovala do pozemku stěžovatelky. Je proto zcela opodstatněný závěr městského soudu, že nedošlo k rozšíření garáže, ale obytné plochy domu nad garáží. Došlo proto k přístavbě v úrovni 2. nadzemního podlaží, která je z tohoto místa provozně propojena s domem a nikoliv s garáží. Již vůbec nelze přisvědčit úvaze stěžovatelky, která z tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o povolení výjimky z odstupové vzdálenosti, dovozuje i nezákonnost rozhodnutí navazujících, tj. stavební povolení, kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutí odvolacího správního orgánu a rozhodnutí městského soudu. Především je nutno vycházet z prezumpce správnosti správního aktu, pokud není předepsaným způsobem zrušen, k čemuž v této věci nedošlo.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku městského soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 38 Ca 11/2002 - 62, není z hlediska uplatněných námitek tohoto mimořádného opravného prostředku důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst.1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Výrok o nepřiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., protože Nejvyšší správní soud neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání takové náhrady. Ostatně podle obsahu spisu Městské části Praha 11 ani žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu